

Joy Fielding
Dodelijke ambitie

Band 1

2009
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Hoofdstuk 1

Van: Woedende lezer
Aan: Charley@CharleysWeb.com
Onderwerp: JE BENT DE SLECHTSTE
COLUMNIST OOIT!!!
Datum: Maandag 22 januari 2007, 07:59

Hallo Charley,

Even een berichtje om je te laten weten dat je behalve DE SLECHTSTE COLUMNIST OOIT!!! hoogstwaarschijnlijk ook DE MEEST ZELFINGENOMEN VROUW OP DEZE PLANEET!!! bent. Je ziet al aan je foto – het lange, golvende blonde haar, de sluwe blik in de grote, neergeslagen ogen, het subtiele, zelfgenoegzame lachje om die ongetwijfeld met Restylane opgevulde lippen – dat je denkt dat de zon alleen voor jou opgaat. Je smakeloze columns over winkelen, op zoek naar de perfecte naaldhakken en de juiste tint blush, en over de manier waarop je omgaat met de eisen van een nieuwe persoonlijke trainer hebben me alleen maar in mijn oordeel gesterkt. En hoe haal je het in vredesnaam in je hoofd te denken dat iemand ook maar enige interesse heeft in je laatste uitstapje in de wereld van de ultieme oppervlakkigheid: de

Brazilian wax?!!! Vóór je beeldende en onnodig choquerende beschrijving van het ontharen van je schaamstreek in de krant van zondag (‘WEBB SITE’, zondag 21 januari) had ik zelfs geen idee dat zoiets bestond, laat staan dat een volwassen vrouw – ik weet uit een vorige column dat je in maart je dertigste verjaardag hebt gevierd – vrijwillig zou instemmen met een dergelijke barbaarse behandeling. Ik vraag me af hoe je arme vader heeft gereageerd toen hij las dat zijn in Harvard opgeleide dochter haar lichaam op zo’n beschamende wijze infantiliseert. Ik vraag me af hoe je moeder haar vriendinnen nog met opgeheven hoofd onder ogen kan komen, terwijl er voortdurend zulke privé- of mag ik zeggen ‘intieme’ zaken op straat gegooid worden. (Gelukkig hebben je ouders twee andere dochters op wie ze hun hoop kunnen vestigen!!! Alle lof trouwens voor Anne vanwege het ongelooflijke succes van haar laatste roman, *Remember Love*, op plaats negen van *The New York Times*-bestsellerlijst, met stip!!! En alle eer aan Emily, die een uitstekende indruk maakte toen ze vorige maand Diane Sawyer verving in *Good Morning America*!!!) Dat zijn nog eens dochters op wie ouders trots kunnen zijn.

Over dochters gesproken, wat moet je achtjarige

dochter wel niet denken als ze je naakt door het huis ziet paraderen – en ik weet zeker dat je dat doet, gezien het genoeg dat je erin scheidt je op papier exhibitionistisch uit te drukken!!! Om nog maar niet te spreken van de pesterijen die je vijfjarige zoon zal moeten ondergaan van zijn klasgenootjes van wie de ouders ongetwijfeld net zo ontzet waren na het lezen van die column van zondag. Het artikel over seksspeeltjes van vorige week was al erg genoeg!!

Kun je dan niet verder kijken dan dat brutale neusje van je lang is – ongetwijfeld het resultaat van de beste plastische chirurgie die er te koop is – en bedenken wat de gevolgen zijn van dergelijke indiscrete kletspraat voor deze twee onschuldige kinderen?! (Maar ja, wat kun je ook verwachten van een vrouw die er prat op gaat dat ze met geen van de vaders van haar kinderen is getrouwd?!!!)

Ik heb het helemaal gehad met je inhoudsloze gebazel over *van alles en nog wat, Charley*. (Bedankt dat je je eigenlijke naam Charlotte niet gebruikt. Daarmee bespaarde je ons in elk geval de schending van het allermooiste kinderboek!) Na drie jaar – hoofdschuddend!!! – je onbenullige mijmeringen te hebben gelezen is de maat vol. Ik zou me

liever aan mijn ongeschonden schaamhaar ophangen dan nog één woord van je onvolwassen schrijfsels te moeten lezen, en ik kan er niet langer achter staan een krant te steunen die ervoor kiest die te publiceren. Ik zeg dan ook met onmiddellijke ingang mijn abonnement op de *Palm Beach Post* op.

Ik ben ervan overtuigd dat ik uit naam van vele walgende en ontevreden lezers spreek als ik zeg:
KUN JE NIET JE KOP HOUDEN EN OPHOEPELEN?!!!!

Charley Webb staaarde naar de boze brief op haar computerscherm en wist niet of ze moest lachen of huilen. Niet alleen het feit dat de brief zo grof was maakte haar van streek – door de jaren heen had ze er heel wat ontvangen die erger waren, vanochtend nog. Evenmin was het de bijna hysterische toon ervan. Ze was wel gewend aan verontwaardigde lezers. Ook was het niet het woeste, overdadige gebruik van leestekens. Schrijvers van boze e-mails hadden nu eenmaal de neiging al hun zinnen belangrijk te vinden en maakten daarom scheutig gebruik van hoofdletters, cursivering en vooral uitroeptekens. Het was zelfs niet het persoonlijke karakter van de aanval. Iedere willekeurige vrouw die duizend woorden had gewijd aan de Brazilian wax die ze onlangs had laten

doen, kon op persoonlijke aanvallen rekenen. Sommige mensen – onder wie een paar van haar collega's – zouden zelfs zeggen dat ze die had uitgelokt, dat ze zich erop liet voorstaan provocerend te zijn. Ze had gekregen wat ze verdiende, zouden ze zeggen.

Misschien hadden ze wel gelijk.

Charley haalde haar schouders op. Ze was gewend aan controverse en kritiek. Ze was eraan gewend dat mensen haar incompetent vonden, dat ze voor lichtgewicht werd uitgemaakt en dat ze haar talloze andere, minder vleierende benamingen gaven. Ze was er inmiddels aan gewend dat haar motieven in twijfel getrokken werden, dat haar integriteit werd betwist en haar uiterlijk tot in detail geanalyseerd en afgekraakt. Ook was ze eraan gewend dat werd gezegd dat ze haar plek in de krant juist aan datzelfde uiterlijk te danken had. Of dat een van haar beroemdere zussen als kruiwagen had gefungeerd. Of dat haar vader, zeer gewaardeerd hoogleraar Engelse literatuur aan de universiteit van Yale, zijn invloed had doen gelden om haar aan die baan te helpen.

Ze was er wel aan gewend dat ze haar een slechte dochter, een nog slechtere moeder en waardeloos rolmodel noemden. Dergelijke aantijgingen gleden doorgaans van haar 'mooie schouders'. Wat was het dan in deze e-mail dat maakte dat ze niet wist of ze

moest lachen of huilen? Wat was het waardoor ze zich zo akelig kwetsbaar voelde?

Misschien zat de nasleep van haar vorige column haar nog steeds dwars. Haar buurvrouw Lynn Moore, die een paar huizen bij haar vandaan woonde in een straatje in West Palm dat ooit vervallen, maar nu bijna trendy was, had haar een paar dagen voor Kerst uitgenodigd voor een zogenaamde Passion Party. Het bleek een variatie op de aloude Tupperwareparty te zijn, maar in plaats van allerlei onverslijtbare plastic bakjes stonden er vibrators en dildo's uitgesteld. Charley had zich uitstekend vermaakt met het betasten van de verschillende 'kunstvoorwerpen' en het luisteren naar de overdreven verkooppraatjes van Passions enthousiaste vertegenwoordigster – 'En dames, dit ogenschijnlijk onschuldige kralensnoer, ik kan jullie verzekeren dat het in één woord wonderbaarlijk is. En dan heb ik het over meervoudige orgasmen! Dit is een kerstcadeau waar je het hele jaar plezier van hebt!' – om er vervolgens in haar column een maand later vilein verslag van te doen. 'Hoe kon je dat nou doen?' was de vraag waarmee Lynn op Charley was afgestapt op de dag dat de column verscheen. Ze stond op het stoepje voor de voordeur van Charleys kleine driekamerbungalow. In haar gebalde vuist hield ze de tot een stevige bal verpropte column, haar vingers om Charleys papie-

ren keel gekromd. ‘Ik dacht dat we vriendinnen waren.’

‘We zijn vriendinnen,’ had Charley geprotesteerd, hoewel ze in werkelijkheid meer kennissen dan echte vriendinnen waren. Charley had geen echte vriendinnen.

‘Hoe kon je dit dan doen?’

‘Ik begrijp het niet. Wat heb ik gedaan?’

‘Je begrijpt het niet?’ had Lynn ongelovig herhaald. ‘Begrijp je niet wat je gedaan hebt? Je hebt me verneerd, dat is wat je hebt gedaan. Je hebt me afgeschilderd als een seksbeluste idioot. Mijn man is razend. Mijn schoonmoeder is in tranen. Mijn dochter geneert zich dood. Mijn telefoon staat al de hele ochtend roodgloeiend.’

‘Ik heb toch niet gezegd dat jij het bent.’

‘Dat was ook echt niet nodig. “Mijn gastvrouw,” citeerde Lynn uit haar hoofd, “een brunette van in de veertig – sportieve, strakke capribroek, vijf centimeter lange, met kristallen versierde nagels en zeven centimeter hoge hakken – woont in een beeldig wit, met hout betimmerd huis vol verse bloemen uit haar prachtige tuin. Een grote Amerikaanse vlag wappert trots op haar kleine, keurig verzorgde gazon.” Rara, wie zou dat nou zijn.’

‘Dat kan toch iedereen zijn. Ik vind je overdreven gevoelig.’

‘O ja? Ben ik overdreven gevoelig? Ik nodig je uit voor een party, stel je aan mijn vriendinnen voor, schenk je niet één, maar méérdere glazen champagne...’

‘Alsjeblieft Lynn. Wat had je dan verwacht?’ onderbrak Charley haar, geërgerd omdat ze zich moest verdedigen. ‘Ik ben verslaggever. Dat weet je. Het is fantastisch materiaal voor mij. Natuurlijk ga ik daarover schrijven. Dat weet je als je me uitnodigt.’

‘Ik heb je niet als verslaggever uitgenodigd.’

‘Het is mijn werk,’ bracht Charley haar in herinnering. ‘Dat is wat ik ben.’

‘Ik heb me vergist,’ zei Lynn slechts. ‘Ik dacht dat je meer was.’

Er viel een ongemakkelijke stilte terwijl Charley uit alle macht probeerde Lynns woorden niet te diep tot zich te laten doordringen. ‘Het spijt me dat ik je teleurgesteld heb.’

Zwaaiend met haar vijf centimeter lange nagels wuifde Lynn Charleys verontschuldiging weg. ‘Maar het spijt je niet dat je die column geschreven hebt. Of wel soms?’ Ze liep weg over het tuinpad.

‘Lynn...’

‘Hoepel toch op.’

KUN JE NIET JE KOP HOUDEN EN OPHOPELEN?!!!!

Charley staarde naar haar computerscherm. Zou Lynn Moore haar Woedende Lezer zijn? Ongerust

gleden haar ogen over de tekst die Woedende Lezer geschreven had, zoekend naar echo's van Lynns enigszins lijzige, zuidelijke manier van praten, maar ze vond niets. De waarheid was dat Woedende Lezer iedereen kon zijn. In de dertig jaar dat ze op deze planeet rondliep, waarvan drie achter dit bureau, had Charley Webb al heel wat mensen tegen de haren in gestreken. Er waren er genoeg die wilden dat ze haar kop hield en ophoepelde. 'Ik dacht dat je meer was,' herhaalde ze fluisterend. Hoeveel anderen hadden dezelfde fout gemaakt?

Van: Charley Webb

Aan: Woedende Lezer

Onderwerp: Een weloverwogen antwoord

Datum: Maandag 22 januari 2007, 10:17

Beste Woedende Lezer,

Wow!!!! Dat was me nog eens een brief!!!! (Zoals u ziet, heb ik ook een uitroepteken op mijn computer!!!!) Bedankt voor het schrijven ervan. Het is interessant om te zien hoe lezers op mijn columns reageren, ook al zijn ze niet altijd positief. Als ik me niet vergis begrijp ik dat u niet zo gelukkig was met mijn laatste columns. Dat spijt me echt, maar wat moet ik er eigenlijk mee? Je kunt het nu een-